

ဥာဏ်ဝင်းစာပေ

ဆုလေးနွယ် တယုတယ

သူမရဲ့ စူးရှတဲ့ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်လေးဟာ ...
ကိုယ့်အတွက်တော့ ...
ဘယ်တော့မှ ရုန်းမထွက်နိုင်တော့တဲ့ ...
ပင့်ကူအိမ်ကလေး ဖြစ်တယ်။

သူမရဲ့ ရင်တွင်းမှာ ...
နွေးထွေးစွာ ခုန်လှုပ်နေတဲ့ ...
နှလုံးသည်းပွတ်လေးဟာ ...
ကိုယ့်အတွက်တော့ ...
နေ့စဉ် ကြည့်ရှုအပ်တဲ့ မှန်တစ်ချပ်ဖြစ်တယ်။

သူမကို တွေ့မြင်ချိန်ကစလို့ ...
ကိုယ့်မှာ ကိုယ်ပွားလေးတစ်ခု ထပ်တိုးလာသလိုပဲ ...
ကိုယ့်အသက်နဲ့ သူမရဲ့ အသက်ဟာ ...
ခွဲခြားမရဘဲ ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

သို့ပေမယ့်လည်း သူမဟာ ...
ကိုယ်အငိုက်မိချိန် လျှပ်တစ်ပြက်ကလေးမှာ ...
ဝှက်ထားတဲ့ ဓားငယ်ကလေးနဲ့ ...
ကိုယ့်အသည်းကို ခွဲဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုရင် ...
ခင်ဗျားတို့ ယုံမလားဗျာ ...။

ဂါယု

တိတ်ဆိတ်စွာ ဝန်ခံစမ်းပါရစေ ...
သူမကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုရင် ...
သူမနဲ့ ...
တစ်ရပ်တည်း၊ တစ်ထေရာတည်း ...
ချုပ်စွပ်တူတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက် ...
ကိုယ် ချက်ချင်း လိုချင်မိတဲ့ အထိ ...
စိတ်ကူးယဉ်မိတယ်။

ကိုယ့်ဘဝမှာ သူမကိုသာမက ...

သမီးလေးတစ်ယောက်ပါ ...

တောင့်တမိတဲ့ အထိ ...

ကိုယ် ရူးသွပ်ခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပဲ။

စိန်ပွင့်

ကျွန်မချစ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ...

ကျွန်မအနားမှာ ...

ထာဝရနေစေအောင် ... နေချင်အောင် ...

အချစ်များ စွာနဲ့ ...

ဆွဲဆောင်ထိန်းချုပ်ထားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ...

စိတ်ချယုံကြည်ခဲ့တယ်။

သို့သော် တကယ်တမ်းမှာ ...

သူရဲ့ စိတ်နှလုံးသားကို ...

ကျွန်မ မပိုင်ဘူးဆိုတာ ...

ကြောက်လန့်တကြား သိမြင်လာတဲ့ အခါ ...

ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခြင်းနဲ့ ...

ဆိုးရှုံးမခံနိုင်ခြင်းအကြားမှာ ...

ကျွန်မအသည်းတွေ ကြေမွသွားခဲ့တယ် ...။

ယမင်း

ကိုယ်ဟာ ...

လောဘနည်းသူတစ်ယောက်တော့ ...

မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ...

ပြိုင်ပွဲတိုင်းမှာ ...

အနိုင်ရလိုမှု တစ်ခုတည်းကိုတော့ ...

မကြည့်တတ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ...

သရေပွဲကိုလည်း ...

အနိုင်ပွဲနဲ့ ထပ်တူ ...

ကိုယ်နှစ်သိမ့်နိုင်တယ်။

ခန့်ဘိုင်

တစ်စုံတစ်ဦးကနေ ...

ဟေ့ ... မိန်းကလေး ...

မင်းအတွက် ...

အချစ်ဆိုတာ ...

ကြေကွဲစွာ မျိုသိပ်ရခြင်းနော် ...

သတိထား ရှောင်ပေတော့လို့ ...

တိတိကျကျ

လာတားမြစ်တယ်ပဲထား ...

ကျွန်မကတော့လေ ...

နှလုံးသားကို ဟင်းလင်းဖွင့်လို့ ...

မြတ်နိုးစွာ ...

ကြိုဆိုလိုက်မိပါတယ်။

ကြေးမုံ
